

Gesprekken over de sluiting van de Bethelkerk

In de afgelopen twee maanden februari en maart zijn er vijf huiskamerbijeenkomsten geweest, waarin de sluiting van de Bethelkerk centraal stond. Dat deden we samen: de voorzitter van de kerkenraad, mw. Marga van Arendonk, en ondergetekende. In elke sectie - Tuinenbuurt/Nieuw-Waldeck, Bohemen, Groot Waldeck, Componistenbuurt, Kijkduin - is een bijeenkomst geweest, ofwel op een morgen ofwel op een middag. De animo om aan dit gesprek deel te nemen was groot, zo bleek wel uit de opkomst. Hieronder een terugblik op die samenkomsten.

Waardering

Wat in alle bijeenkomsten naar voren kwam, was hoezeer deze gesprekken gewaardeerd werden. De behoefte om met elkaar over de sluiting te praten, om gevoelens te delen, is groot, zo bleek. Mij heeft dat toch ook wel weer verrast, omdat de sluiting ten slotte al veel langere tijd onderwerp is van gesprek, zowel privé als ook in de kerk. Maar dat zal wel komen, zo is mijn analyse, doordat u nu echt met elkaar hierover in gesprek kon, terwijl het op andere momenten in de kerk vaak gesprekken waren over de inhoud, en er minder ruimte was voor het uiten van alle gevoelens die loskomen ten gevolge van de sluiting. Een ander punt waar wij veel waardering voor kregen, was de wijze waarop de gemeente van informatie is voorzien, zowel in de diverse bijeenkomsten die zijn belegd, vaak na afloop van de kerkdienst, maar ook in het kerkblad, zowel in de rubriek 'Uit de kerkenraad' als ook in afzonderlijke artikelen die over de sluiting gingen. Tevens was er waardering voor de pastorale krant die we als predikantenteam hebben uitgebracht.

Wat ons trof, was hoezeer men het op prijs stelde dat wij tal van zaken in deze gesprekken opnieuw naar voren brachten. Blijkbaar is het toch anders, als je zoiets uit de mond van iemand *hoort* dan wanneer je dat in het kerkblad *leest*.

Wat doet de sluiting met u?

We hadden de bijeenkomst in drie delen verdeeld: heden, verleden en toekomst. Het was niet meer dan logisch om de bijeenkomst te beginnen met de vraag: 'Wat doet de sluiting van de kerk persoonlijk met u?' Die vraag riep tal van emoties naar boven. Sommige mensen lieten duidelijk weten dat ze boos waren dat de Bethelkerk gesloten wordt. Diverse mensen spraken van 'onbegrijpelijk'. Veel mensen hadden het een stuk logischer gevonden, wanneer de Bosbeskapel dicht was gegaan en de Bethelkerk open was gebleven. Opnieuw werden de toegankelijkheid en de bereikbaarheid van de Bosbeskapel genoemd als een probleem naast de beeldbepaaldheid: 'De Bethelkerk is een echte kerk, de Bosbeskapel een gebouwtje.' Weer anderen vonden dat de jongere gemeente van de Bosbeskapel makkelijker naar de Bethelkerk had kunnen komen dan 'wij als ouderen' naar de Bosbeskapel.

Begrip

'Kunt u er toch ook enig begrip voor hebben dat de kerk gesloten wordt?' Uit het voorgaande mocht al wel blijken dat dat moeilijk is. Maar we zagen ook diverse malen iets van begrip ontstaan, toen mw. Marga van Arendonk en ik een aantal zaken naar voren brachten, waaronder het feit dat de kerkenraad wel heel erg klein is, al enige jaren geen pastorale ouderlingen meer kent. De kerkenraadsvergaderingen hebben dan ook eigenlijk geen kerkordelijke basis. Ook in tal van andere situaties is het moeilijk om mensen te vinden die een – wat grotere – taak op zich kunnen nemen. Het reservoir om

uit te putten is bijzonder klein geworden. Ook het bezoek aan de kerkdiensten is de laatste jaren sterk verminderd. Ik kan tal van mensen opnoemen die vorig jaar nog in de kerk kwamen, maar ten gevolge van hun leeftijd nu niet meer. En dan zijn er in de afgelopen jaren ook diverse mensen overleden die bij de trouwe kerkleden van de Bethelkerk behoorden. Het zijn ook deze gegevens die bedacht moeten worden. Betrek je deze dingen erbij, dan is er toch ook wel degelijk begrip voor de situatie.

De meeste pijn

De grootste pijn van de sluiting zit in het feit dat de gemeenschap uit elkaar valt. Het met elkaar meeleven wordt moeilijker, omdat je elkaar niet meer op zondag bij het koffiedrinken of bij de Open Maaltijden ziet. Het is iets dat door velen naar voren wordt gebracht, hoewel er ook mensen zijn die het geloofsaspect toch nog belangrijker vinden dan de sociale functie van de kerk. 'Het gaat toch niet om de gemeenschap op zich, maar om het feit dat we een gemeenschap zijn, bij wie de Heer in het middelpunt staat?' zo bracht iemand naar voren.

Gemist

Op onze vraag 'Hebt u ook dingen in de Bethelkerk gemist?' werd niet altijd direct antwoord gegeven, men moest de vraag even toch zich door laten dringen, maar als het antwoord kwam, dan waren er een paar dingen die in alle bijeenkomsten terugkwamen: dat er bijna geen kinderen werden gedoopt en dat er geen belijdenis werd gedaan door jonge mensen. Kortom, de aanwezigheid van kinderen en jongeren in de kerk.

Daarnaast heeft men gemist dat er nooit eens een koor optrad. Weer anderen hadden graag meer muziek in de kerk gezien. Ook was er iemand die graag had gezien dat de tien geboden vaker in de kerkdienst genoemd waren. 'Dat zijn toch de leefregels waarnaar we moeten leven.'

Mooie momenten uit het verleden

Gevraagd naar de mooiste momenten uit het verleden, trof mij dat bijzonder weinig, echt hele specifieke gebeurtenissen naar voren werden gebracht. Zo werd de viering vijf jaar geleden van het zeventigjarig bestaan van de Bethelkerk bijvoorbeeld niet genoemd, maar wel de stampvolle afscheidsdienst van ds. Jaap van den Berg. Een van de gemeenteleden die al zeer lange tijd lid is, noemde niet een moment, maar een periode: de tijd dat de zondagsschool druk werd bezocht, we praten over de zestiger jaren. Andere dingen die werden genoemd, waren: de theetuin/Amadeushof, de koffieconcerten, de Vredesweekavonden, de Open Maaltijden en de leerhuizen. Verrast en blij was ik er persoonlijk mee, dat diverse gemeenteleden mijn preken noemden.

Nico Riemersma